

[Jepsen Christensen.]

kurserne vilde falde saa stærkt, som Tilfældet har været.

Vedrørende Lovforslagets Afsnit II, der ikke fandt vort Parti Billigelse i dette høje Ting i Fjor, nærer vi stadig store Betænkeligheder og af mange Grunde. Jeg skal ikke komme med mange almindelige Betragtninger, idet jeg kan henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte i Samlingen 1935—36, og som findes i Landstingets Forhandlinger Sp. 640—647, 690—695, 701—702 og 705—706. Der er ikke siden da sket nogen Ændring i Landbrugets Vilkaar, i Landboungdommens Muligheder for at stifte selvstændige Hjem eller i Ejendomsskatternes Tynge, der kan give mit Parti Anledning til at ændre sit Syn paa den Virkning, som disse Lovforanstaltninger vil have paa Tilstanden og Udviklingen inden for Landbrugserhvervet.

Vore Hovedkrav staar stadig ved Magt. Vi maa af den siddende Regering forlange, at den anstrenger sig til det yderste for at øge Landbrugets Afsætningsmuligheder, saa at der uden Tilskud kan blive Rentabilitet; vi maa forlange en Nedbringelse af Skatterne paa fast Ejendom, og vi maa forlange, at der bliver ført en Handels- og Valutapolitik, der virker ud fra den Erkendelse, at Landbrugserhvervet er det valutaskabende Erhverv her i Landet. Hvis dette sker, vil det i væsentlig Grad aflaste Trangen til Lovforanstaltninger af den Art, her er Tale om.

Der er derfor ingen Grund for mig til at beskæftige mig meget med dette Afsnits Enkeltheder. Jeg skal blot nævne, at mit Parti ikke kan erkende det berettigede i at skelne mellem Landbrug paa op til 30 000 Kr.'s Grundværdi og Landbrug, hvis Grundværdi ligger over denne Grænse. Nu hørte jeg nok, at den højtærede Landbrugsminister nævnte Korn- og Kraftfoderpriserne som den væsentligste Aarsag til denne Skelnen, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte tillige, at det mindre Landbrug i sin Tid havde været med til at hjælpe det større Landbrug til højere Kornpriser. Enhver, der kender dette Forholds Historie, vil dog vide, at der i høj Grad blev givet Valuta derfor ved Tildelingen af Svinekort og Udsigten til Rentelettelser og meget andet. Man glemmer ogsaa altid i Forbindelse med de Vanskeligheder, som det større Landbrug har, at tale om de forøgede Udgifter til Folkehold, de stærkt forøgede Udgifter til Anskaffelse af Maskiner fra Udlandet samt den stærke Forøgelse af det større Landbrugs Udgiftsniveau paa Grund af de høje Priser

paa Industriprodukter, hvoraf det større Landbrug i noget højere Grad skal gøre Brug end det mindre Landbrug. Jeg har hermed villet tilkendegive, hvorfor vort Parti ikke billiger denne Skelnen mellem Ejendomstyperne — her saa lidt som i det andet Afsnit af Lovforslaget.

Jeg vil gerne med Hensyn til § 15, blot for at faa det klaret, spørge, om Rente-tilskuddet ogsaa kan komme til at omfatte Kreditforeningslaan, for saa vidt Kreditforeningslaanene ikke ligger over 85 pCt. af Panteværdien.

Med Hensyn til § 16 forekommer det mig meget betænkeligt at gøre Kommunalraadene til bevilgende Myndigheder. Jeg skønner heller ikke, at der i Lovforslaget er givet Kommunalraadene Adgang til at rekvirere Tingbogsudskrifter og lignende gratis fra Dommerkantorerne og Grundbogskontorerne. Uden Adgang hertil og til at undersøge, hvor megen Gæld Ansøgerne har faaet tinglæst, vil det imidlertid næppe være muligt for Kommunalraadene at tage Ansvar. Det er i § 15 forudsat, at den Gæld, som kan nyde Rente-tilskud, skal være indført paa vedkommende Ejendoms Blad i Tingbogen.

Jeg skal dog ikke fordybe mig indgaaende i Enkelthederne i dette Afsnit, da mit Parti af principielle Grunde ikke ønsker at medvirke til den foreslaede Foranstaltning. Der er imidlertid enkelte Ting i første Afsnit, som jeg kunde ønske behandlet i et Udvalg, for at man om muligt kunde opnaa en hurtigere og mere praktisk Ekspedition af Gældssaneringsagerne. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer ved Sagens Overgang til 2den Behandling.

Lange: Det foreliggende Lovforslag falder i to Afsnit, hvoraf det første gaar ud paa forskellige Ændringer i den i Fjor gennemførte Lov, hvis Formaal er at skaffe Landbruget Saneringslaan. De Ændringer, der foreslaas her, kan vi i det store og hele slutte os til, selv om der er Enkeltheder, som vi ser paa med en vis Betænkelighed. Jeg skal dog ikke gøre nogen Bemærkning om disse Enkeltheder, men vil blot i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede sidste Taler med Hensyn til Administrationen af Loven, sige, at det naturligvis var ønskeligt — og vel for alle —, om det kunde gaa hurtigere med Behandlingen af Sagerne; men med det Kendskab, jeg har til den Maade, hvorpaa Sagerne er blevet behandlet, nærer jeg megen Tvivl om, at det skulde være muligt, naar Administrationen